

Arrest

nr. 213 093 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHES *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 maart 2017, verklaart er zich op 31 maart 2017 vluchteling.

1.2. Op 14 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 15 juni 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn. U werd geboren op 1/12/1988 in Dar-e Kalan in het Nijrab district van de provincie Kapisa. U bent een Tadzjiekse moslim.

U ging tot en met de 9de graad naar school in Kapisa. In het jaar 1383 (d.i. 2004) - op 15 jarige leeftijd - verhuisde u naar Kabul omwille van de veiligheidssituatie in uw regio en om daar verder te kunnen studeren. U huurde een kamer in het huis van uw oom langs vaderskant. U vervolgde de 12de graad in het jaar 1385 (d. i. 2006). Van 1386 tot 1392 (d.i. van 2007-2013) studeerde u geneeskunde in Kabul. Hierna deed u nog een specialisatiejaar als oor- en keelarts. Vanaf 3 jowza 1394 (d.i. 24 mei 2015) begon u te werken in het Indira Ghandi Child Health Institute.

Op donderdagnamiddag 4/6/1395 (d.i. 25/8/2016) belden er vier personen aan. Zij vroegen u naar uw nonkel. U liet hen in uw kamer op uw nonkel wachten. Rond 19 uur, kort nadat uw nonkel zijn gasten had verwelkomd, vertrok u naar een trouwfeest. Tijdens dit trouwfeest kreeg u telefoon van uw nicht. Zij vertelde u dat uw nonkel en deze vier personen na uw vertrek werden opgepakt bij een inval in de woning door de nationale veiligheidsdienst. U werd eveneens gezocht. Na dit telefoongesprek keerde u niet terug naar het huis van uw nonkel. U bracht deze en de komende nachten door in de wijk Charekar in de apotheek van uw vriend en collega dokter H..

In de dagen na de arrestatie van uw nonkel had u telefonisch contact met uw familie in Nijrab. Uw vader vertelde u dat de nationale veiligheidsdienst langs uw ouderlijke woning in Nijrab was geweest met als doel u te arresteren. De "deputee chieft" vertelde uw vader dat u ervan verdacht werd banden te onderhouden met de Taliban. In deze periode kwamen eveneens Talibanleden naar uw ouderlijk huis in Nijrab. Zij beschuldigden u ervan gespioneerd te hebben voor de kant van de overheid. Uw vader moest u aan de Taliban overleveren. Nadat u deze incidenten aan uw vriend H. verteld had, drong hij bij u aan om te vertrekken.

Uw vader regelde uw vertrek met een smokkelaar. Op 9 sonbola 1395 (d.i. 30/8/2016), vertrok u uit Charekar samen de smokkelaar en H., vermomd als zieke patiënt. U reisde via Nimruz naar Iran. Vandaar reisde u naar Turkije. In Turkije nam u contact op met uw familie. U vernam van uw zus dat uw vader enkele dagen voordien door de Taliban was opgepakt geweest omwille van u. Twee dagen later, na tussenkomst van de maleks, werd hij vrijgelaten.

Vanuit Turkije zette u uw reis naar België verder. U kwam in België aan op 22 maart 2017 en vroeg asiel aan op 31 maart 2017.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer; uw taskara, een kopie van uw diploma, een attest van de Kabul Medical University en uw puntenlijsten, een bankkaart van Kabulbank, een 'werknemers' kaart van het Ministerie van Volksgezondheid, drie brieven van het Ministerie van Volksgezondheid en één brief van het Ministerie van Financiën in verband met uw tewerkstelling als arts.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan opgepakt te worden door de nationale veiligheidsdienst omdat zij u ervan verdenken samen te werken met de Taliban. U vreest eveneens de Taliban. Zij zouden u beschuldigen van de arrestatie van enkele van hun leden.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken waarom u precies gevisieerd en gezocht zou worden door de Nationale Veiligheidsdienst (NV). Uw verklaringen over de redenen waarom u verdacht zou worden door de Nationale Veiligheidsdienst, kunnen niet overtuigen. Zo zou er reeds bij de arrestatie van uw nonkel en diens bondgenoten naar u zijn gevraagd. U verklaarde dat uw nicht tegen u zei; "Ze hebben het huis aangevallen. Ze hebben de 4 personen plus mijn papa meegenomen. Ze vroegen ook naar jou. Als je terugkomt, zullen ze jou ook arresteren, dus niet naar huis komen." (CGVS p. 13). Hieruit blijkt dan ook dat u reeds verdacht zou zijn geweest vóór de inval die bij uw nonkel thuis had plaatsgevonden. U verklaarde dat mensen getuigenissen hadden afgelegd aan de Nationale Veiligheidsdienst waarbij zij u aanduiden als degene die de deur voor de verdachten had open gedaan (CGVS p. 17). Wanneer gepeild werd naar de motieven achter uw inverdenkingstelling verklaarde u dat de burens zagen dat u deze personen binnen liet. U zou eveneens verdacht worden omdat de personen in uw kamer werden aangetroffen (CGVS p. 20). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u door de Nationale Veiligheidsdienst gevisieerd zou worden enkel en alleen omdat u de deur voor deze vier personen had open gehouden en omdat u hen in uw kamer had gelaten. De personen werden immers aangetroffen in het huis van uw oom – waar u slechts een huurder was – in het bijzijn van uw oom.

Deze personen, die traditioneel gekleed waren, waren ook allen een heel stuk ouder dan uzelf, wat het vreemd maakt met men u, die enkel de deur voor deze personen opendeed, meteen met hen zou associëren. Daarbij was u een beloftevolle student-arts, die jarenlang naarstig had gestudeerd en daarnaast nog bijles had gegeven aan andere studenten, die nog niet lang was afgestudeerd als dokter en die vanaf 3 jowza 1394 (d.i. 24 mei 2015) werkte als pediater in het Indira Ghandi Child Health Institute. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat de verdenking van de NV op iemand met uw profiel zou vallen, enkel en alleen omdat u de deur zou hebben opengedaan voor deze bezoekers van uw oom.

Nog minder waarschijnlijk lijkt het dat de NV, gelet op uw profiel en gezien u slechts degene was die de deur voor de vermeende oproerlingen had opengedaan, zoveel moeite zou doen om u meteen de dag volgend op de inval bij uw oom te komen zoeken en u te komen arresteren in Nijrab. Zo verklaarde u immers dat de veiligheidssituatie in de laatste jaren zeer slecht was in het Nijrab district. U verklaarde dat er heel veel Talibanactiviteiten plaatsvonden en dat de overheid naar heel veel plaatsen niet kon gaan. Uw regio zou in het algemeen in de handen van de Taliban zijn. Er zou geen checkpoint van het nationaal leger of de politie zijn. Af en toe zouden overheidstroepen omwille van de precare veiligheidssituatie en de bijhorende risico's in grote konvooien naar de regio komen om na een paar uur terug te vertrekken naar het districtshuis. Deze situatie was reeds zo vanaf het jaar 2013-2014 (CGVS p. 11-12). Gevraagd hoe dit dan verliep toen de NV bij uw ouders langskwamen om u te zoeken, verklaarde u dat de regio in handen van de Taliban is, maar dat er overdag wel momenten zijn dat de overheidstroepen naar de regio konden komen. Indien zij overdag kwamen zouden ze volgens uw verklaringen niet in zulk groot konvooi hoeven te komen. Overdag zou het niet zo onveilig zijn. Ze kwamen met twee wagens en ongeveer tien personen (CGVS p. 19). De komst van de NV naar uw ouderlijk huis in Nijrab lijkt echter weinig geloofwaardig, gelet op de door uzelf geschetste context en situatie in uw regio van herkomst. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat de Nationale Veiligheidstroepen zouden langskomen in een door de Taliban gedomineerd gebied met 10 personen en zich daarbij aan dergelijke veiligheidsrisico's zouden blootgeven zonder te weten of zij u thuis zouden aantreffen, zonder dat duidelijk was welke rol en betrokkenheid u had bij de opgepakte Talibanleden en zonder dat u voordien op enige manier aan de Taliban te linken viel. De enige reden die u immers opgaf voor het feit dat u door de NV verdacht werd, was het feit dat u voor hen de deur had open gedaan. Deze verklaringen doen wederom afbreuk aan het door u voorgehouden relaas.

Uw houding na de arrestatie van uw nonkel kan het CGVS evenmin overtuigen van het feit dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden zou koesteren in uw land van herkomst. Zo bleek dat uzelf geen andere stappen ondernam om meer informatie te krijgen over uw eigen zaak. Uit uw verklaringen bleek dat uw vader éénmalig is langs geweest bij de NV op het moment dat u nog in Afghanistan verbleef. Daar vertelden ze hem dat u banden had met de Taliban (CGVS p. 18). Na deze ene ontmoeting zou uw vader echter geen moeite meer hebben gedaan om informatie te vragen over uw zaak, noch zou uw vader contact hebben opgenomen met de Nationale Veiligheidsdienst. U verklaarde dat hoe meer je langs de NV gaat, hoe moeilijker je dossier zal worden (CGVS p. 19). U zou evenmin op andere manieren hebben geprobeerd om informatie te krijgen over uw zaak. U verklaarde dat dit onmogelijk was en dat niemand het zou durven naar de NV te gaan om informatie over uw zaak te krijgen (CGVS p. 22). Gevraagd of u eventueel een advocaat zou kunnen inschakelen, verklaarde u dat advocaten duur zijn en dat uw vader een oude man is (CGVS p. 22). Deze uitleg volstaat niet. Gezien de reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst het feit is dat u gezocht wordt door de Nationale Veiligheidsdienst, gezien zowel u als uw vader hoog opgeleid zijn, gezien u nog familieleden (zowel langs vaders als langs moederskant) in Afghanistan heeft en u tevens vanuit België contact onderhoudt met collega's, vrienden, klasgenoten (CGVS p. 4) kan dan ook van u verwacht worden dat u meer moeite zou doen om meer informatie te verkrijgen over uw eigen zaak via uw contacten. Het feit dat u en uw familie slechts in zulke beperkte mate moeite deden om meer informatie te verkrijgen doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees en tevens aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien u zo weinig kon vertellen over uw eigen zaak, kan des te meer van u verwacht worden dat u de zaak van uw oom zou opvolgen. U werd immers omwille van de activiteiten van uw oom gezocht en verdacht. Bovendien zou het verloop van de zaak van uw oom u een idee kunnen geven van de dingen die u boven het hoofd zouden kunnen hangen bij een terugkeer naar Afghanistan. U bleek evenmin geïnformeerd over de zaak van uw oom. Gevraagd naar uw oom, vermoedde u dat deze op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog steeds werd vastgehouden. Uw oom zou worden vastgehouden in de gevangenis van de NV. U wist echter niet of de familie van uw oom nog andere stappen had ondernomen bij de NV of elders om meer informatie te krijgen over diens zaak (CGVS p. 19-20). Uzelf zou aan informatie over de vasthouding van uw oom zijn geraakt via een student die in dezelfde straat woonde als uw nonkel. Deze zou iets gehoord hebben van de zaak van uw oom via uw neef (de zoon van de oom die werd opgepakt). Zelf zou u geen contact meer hebben gehad met de familie van uw oom.

U verklaarde niet te durven, gezien uw neven en nichten u verantwoordelijk achtten voor de arrestatie van hun vader. Niemand anders van uw familie, ook uw vader niet, zou momenteel nog contact hebben met uw oom (CGVS p. 17, 18). Net gezien u problemen kende omwille van uw oom is het hoogst opmerkelijk dat noch u noch uw familie contact met diens familie zoekt. Als verklaring voor dit gebrek aan contact vertelde u dat er in het verleden reeds problemen waren tussen uw oom en uw vader. Deze verklaring volstaat niet. U haalde zelf aan dat de problemen in het verleden werden uitgeklaard met behulp van de dorpsoudsten (CGVS p. 8). Evenmin bleken deze eerdere problemen een belet te vormen voor uw 12 jaar durende verblijf bij uw nonkel. Gezien het gedrag van uw oom de reden vormde waardoor u gedwongen werd uw land van herkomst te verlaten, gezien u verdacht werd van gelijkaardige zaken als uw oom, kan dan ook van u verwacht worden dat u of uw familieleden de zaak van uw nonkel mee zouden opvolgen. Het feit dat u dit amper deed – u had na uw aankomst in België slechts tweemaal contact met eerder genoemde student, waarvan de laatste keer vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 17) – doet wederom afbreuk aan de door u voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u geschetste gang van zaken – nl. het feit dat uw oom werd opgepakt in uw kamer samen met nog vier andere Talibanleden en dat u hierdoor vervolgd zou worden door de Nationale Veiligheidsdienst.

U haalt eveneens aan bedreigd te worden door de Taliban. Zij zouden u vervolgen omdat zij u ervan verdachten voor de overheid te spioneren. Zij geloofden dat door uw toedoen verschillende van hun leden werden opgepakt. Er dient echter opgemerkt te worden dat de vrees die u voor de Taliban aanhaalde onlosmakelijk verbonden is met de eerder aangehaalde (vervolgings)feiten. De Taliban zou u immers vervolgen omwille van de arrestatie van enkele van hun leden. Zoals hierboven werd beschreven kan echter geen geloof gehecht worden aan deze feiten. Als gevolg hiervan kan u dan ook niet aannemelijk maken bij terugkeer naar Afghanistan te moeten vrezen voor de Taliban.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel er in deze beslissing geen twijfel wordt gehecht aan uw herkomst uit de provincie Kapisa, meer bepaald het district Nijrab, dient opgemerkt te worden dat u de laatste 12 jaar voor uw vertrek bijna uitsluitend in Kabul hebt gewoond. Uw situatie met betrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt dan ook beoordeeld ten opzichte van Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder

bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan voorgaande vaststellingen. Uw taskara bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met uw studie en werk als dokter, nl: een kopie van uw diploma, tezamen met een attest van de Kabul Medical University en uw puntenlijsten, een bankkaart van Kabulbank, een 'werknemers' kaart van het Ministerie van Volksgezondheid, drie brieven van het Ministerie van Volksgezondheid en één brief van het Ministerie van Financiën in verband met uw tewerkstelling als arts.

Hoewel uw studie en werk als dokter in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken, kan u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van uw werk in Kabul gevisieerd zal worden. U heeft immers zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als arts verbonden incidenten aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van de rechten van verdediging.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, § 2 a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoek een bundel met 17 stukken bestaande uit algemene informatie (stukken 3-19).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 2 oktober 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018, de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een bijkomende bundel met 12 stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de Afghaanse Nationale Veiligheidsdienst (hierna: de ANV) wordt vervolgd omwille van vermeende samenwerking met en/of sympathieën voor de taliban, alsook dat hij door de taliban wordt bedreigd in het kader van een beschuldiging te spioneren voor de Afghaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt waarom hij precies zou worden gezocht en geviseerd door de ANV; (ii) het in de door hem geschetste omstandigheden in het district Nijrab onaannemelijk is dat de ANV de dag na de inval in het huis van zijn oom hem zou komen zoeken in zijn ouderlijk huis; (iii) hij en zijn familie onvoldoende inspanningen leverden om zich te informeren over het verdere verloop van zijn zaak of de zaak van zijn oom; (iv) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de ANV, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn hieruit voortvloeiende problemen met de taliban; (v) hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat hij louter omwille van zijn profiel als arts in de stad Kabul problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

2.3.2.4. Zo oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij precies door de ANV zou worden geviseerd en gezocht. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande terecht als volgt:

“Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken waarom u precies geviseerd en gezocht zou worden door de Nationale Veiligheidsdienst (NV). Uw verklaringen over de redenen waarom u verdacht zou worden door de Nationale Veiligheidsdienst, kunnen niet overtuigen. Zo zou er reeds bij de arrestatie van uw nonkel en diens bondgenoten naar u zijn gevraagd. U verklaarde dat uw nicht tegen u zei: “Ze hebben het huis aangevallen. Ze hebben de 4 personen plus mijn papa meegenomen. Ze vroegen ook naar jou. Als je terugkomt, zullen ze jou ook arresteren, dus niet naar huis komen.” (CGVS p. 13). Hieruit blijkt dan ook dat u reeds verdacht zou zijn geweest vóór de inval die bij uw nonkel thuis had plaatsgevonden. U verklaarde dat mensen getuigenissen hadden afgelegd aan de Nationale Veiligheidsdienst waarbij zij u aanduiden als degene die de deur voor de verdachten had open gedaan (CGVS p. 17). Wanneer gepeild werd naar de motieven achter uw inverdenkingstelling verklaarde u dat de burens zagen dat u deze personen binnen liet. U zou eveneens verdacht worden omdat de personen in uw kamer werden aangetroffen (CGVS p. 20). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u door de Nationale Veiligheidsdienst geviseerd zou worden enkel en alleen omdat u de deur voor deze vier personen had open gehouden en omdat u hen in uw kamer had gelaten. De personen werden immers aangetroffen in het huis van uw oom – waar u slechts een huurder was – in het bijzijn van uw oom. Deze personen, die traditioneel gekleed waren, waren ook allen een heel stuk ouder dan uzelf, wat het vreemd maakt met men u, die enkel de deur voor deze personen opendeed, meteen met hen zou associëren. Daarbij was u een beloftevolle student-arts, die jarenlang naarstig had gestudeerd en daarnaast nog bijles had gegeven aan andere studenten, die nog niet lang was afgestudeerd als dokter en die vanaf 3 jowza 1394 (d.i. 24 mei 2015) werkte als pediater in het Indira Ghandi Child Health Institute.

Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat de verdenking van de NV op iemand met uw profiel zou vallen, enkel en alleen omdat u de deur zou hebben opengedaan voor deze bezoekers van uw oom."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij een kamer betrok in het huis van zijn oom, die eveneens een deur heeft die toegang verschaft tot de straatkant en waarlangs de vier talibanleden zijn kamer binnenkwamen. Volgens hem hoeft het niet te verbazen dat hierdoor bij buitenstaanders, waaronder de ANV, de indruk wordt gewekt dat hij deze mensen kent. Hij stelt daaromtrent ook als volgt in zijn verzoekschrift: *"Wanneer verzoeker de deur van zijn kamer opendoet en leden van de taliban binnenlaat, stelt hij zich logischerwijze bloot aan represailles van de Nationale Veiligheidsdienst."*

Hieromtrent dient er evenwel op gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen, zoals tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook opgemerkt door de *protection officer* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), dat de ANV de inval in het huis van zijn oom niet onvoorbereid hebben uitgevoerd en dat zij dan ook reeds op voorhand zich hebben geïnformeerd over de talibanleden en verzoekers oom. Het loutere feit dat verzoeker de deur opendeed voor vier voor hem onbekende personen die hem verklaarden een afspraak te hebben met zijn oom, in wiens huis hij een kamer huurde, vervolgens deze vier personen in zijn kamer laat wachten op de aankomst van zijn oom en intussen zelf het huis verlaat om naar een trouwfeest te gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13), is dan ook op zich een dermate beperkt detail dat niet kan worden aangenomen dat dit in hoofde van de ANV aanleiding zou geven tot het actief vervolgen van verzoeker en zelfs daags nadien verzoeker te zoeken in zijn ouderlijke woning, volgens verzoeker gelegen in door de taliban gecontroleerd gebied (zie *infra*). Hoewel uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat aanhoudingen door de Afghaanse autoriteiten willekeurig kunnen zijn en er sprake kan zijn van foltering, dient vastgesteld dat verzoeker *in casu* geenszins voorhiel dat hij op willekeurige wijze door de ANV zou worden vervolgd, maar, integendeel, dat hij ervan zou worden verdacht banden te hebben met de taliban. Dat de ANV zich voor het vaststellen van deze banden met de taliban zou baseren op een dergelijk banaal element als het onbewust openen van de deur voor vier personen waarvan verzoeker niet wist dat het talibanleden waren, is zoals hiervoor gesteld, onaannemelijk. In het kader van de voorbereiding van de inval in het huis van verzoekers oom (zie *supra*) kan ook worden aangenomen dat de ANV wel degelijk op de hoogte kon zijn van het feit dat verzoeker slechts een kamer huurde in het huis, minstens dat verzoeker niet eerder in het vizier van de ANV was gekomen. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gewezen op verzoekers profiel als arts, een element dat verzoeker in zijn verweer eveneens uit het oog schijnt te verliezen.

2.3.2.5. Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de ANV hem daags na de inval in het huis van zijn oom zouden komen zoeken in zijn ouderlijk huis, gelet op de door hem beschreven omstandigheden van het gebied waarin zijn ouderlijk huis is gelegen. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

"Nog minder waarschijnlijk lijkt het dat de NV, gelet op uw profiel en gezien u slechts degene was die de deur voor de vermeende oproerlingen had opengedaan, zoveel moeite zou doen om u meteen de dag volgend op de inval bij uw oom te komen zoeken en u te komen arresteren in Nijrab. Zo verklaarde u immers dat de veiligheidssituatie in de laatste jaren zeer slecht was in het Nijrab district. U verklaarde dat er heel veel Talibanactiviteiten plaatsvonden en dat de overheid naar heel veel plaatsen niet kon gaan. Uw regio zou in het algemeen in de handen van de Taliban zijn. Er zou geen checkpoint van het nationaal leger of de politie zijn. Af en toe zouden overheidstroepen omwille van de precaire veiligheidssituatie en de bijhorende risico's in grote konvooien naar de regio komen om na een paar uur terug te vertrekken naar het districtshuis. Deze situatie was reeds zo vanaf het jaar 2013-2014 (CGVS p. 11-12). Gevraagd hoe dit dan verliep toen de NV bij uw ouders langskwamen om u te zoeken, verklaarde u dat de regio in handen van de Taliban is, maar dat er overdag wel momenten zijn dat de overheidstroepen naar de regio konden komen. Indien zij overdag kwamen zouden ze volgens uw verklaringen niet in zulk groot konvooi hoeven te komen. Overdag zou het niet zo onveilig zijn. Ze kwamen met twee wagens en ongeveer tien personen (CGVS p. 19). De komst van de NV naar uw ouderlijk huis in Nijrab lijkt echter weinig geloofwaardig, gelet op de door uzelf geschetste context en situatie in uw regio van herkomst. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat de Nationale Veiligheidstroepen zouden langskomen in een door de Taliban gedomineerd gebied met 10 personen en zich daarbij aan dergelijke veiligheidsrisico's zouden blootgeven zonder te weten of zij u thuis zouden aantreffen, zonder dat duidelijk was welke rol en betrokkenheid u had bij de opgepakte Talibanleden en zonder dat u voordien op enige manier aan de Taliban te linken viel. De enige reden die u immers opgaf voor het feit dat u door de NV verdacht werd, was het feit dat u voor hen de deur had open gedaan. Deze verklaringen doen wederom afbreuk aan het door u voorgehouden relaas."

Dienaangaande wijst verzoeker opnieuw op zijn eerder verweer dat hij de perceptie tegen zich had omdat hij de deur had opengedaan. Hieromtrent werd hoger reeds vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat de ANV dermate onvoorbereid en willekeurig tewerk zou zijn gegaan bij de inval in het huis van zijn oom dat zij verzoeker zouden verdenken van het hebben van banden met de taliban louter omdat hij, arts zijnde, de deur opende voor vier personen in een gebouw waarin hij slechts een kamer huurde. Verder herhaalt hij zijn verzoekschrift, weze het in licht andere bewoordingen, slechts zijn eerdere verklaringen dat de regio van zijn ouderlijk huis overdag veiliger zou zijn en dat de leden van de ANV geen andere keuze hadden dan hun orders uit te voeren. Het louter herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen kan op zich bezwaarlijk een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen. Waar verzoeker verwijst naar het willekeurig handelen van de Afghaanse veiligheidsdiensten, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat *in casu* volgens verzoekers vluchtrelaas geen sprake zou zijn van een willekeurig optreden van de ANV, maar net van een gerichte vervolging wegens banden met de taliban en dit op basis van volgens verzoeker concrete aanwijzingen.

2.3.2.6. Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de houding van verzoeker en zijn familie na de inval in het huis van zijn oom en de arrestatie van deze oom evenmin aannemelijk zijn. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Uw houding na de arrestatie van uw nonkel kan het CGVS evenmin overtuigen van het feit dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden zou koesteren in uw land van herkomst. Zo bleek dat uzelf geen andere stappen ondernam om meer informatie te krijgen over uw eigen zaak. Uit uw verklaringen bleek dat uw vader éénmalig is langs geweest bij de NV op het moment dat u nog in Afghanistan verbleef. Daar vertelden ze hem dat u banden had met de Taliban (CGVS p. 18). Na deze ene ontmoeting zou uw vader echter geen moeite meer hebben gedaan om informatie te vragen over uw zaak, noch zou uw vader contact hebben opgenomen met de Nationale Veiligheidsdienst. U verklaarde dat hoe meer je langs de NV gaat, hoe moeilijker je dossier zal worden (CGVS p. 19). U zou evenmin op andere manieren hebben geprobeerd om informatie te krijgen over uw zaak. U verklaarde dat dit onmogelijk was en dat niemand het zou durven naar de NV te gaan om informatie over uw zaak te krijgen (CGVS p. 22). Gevraagd of u eventueel een advocaat zou kunnen inschakelen, verklaarde u dat advocaten duur zijn en dat uw vader een oude man is (CGVS p. 22). Deze uitleg volstaat niet. Gezien de reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst het feit is dat u gezocht wordt door de Nationale Veiligheidsdienst, gezien zowel u als uw vader hoog opgeleid zijn, gezien u nog familieleden (zowel langs vaders als langs moederskant) in Afghanistan heeft en u tevens vanuit België contact onderhoudt met collega's, vrienden, klasgenoten (CGVS p. 4) kan dan ook van u verwacht worden dat u meer moeite zou doen om meer informatie te verkrijgen over uw eigen zaak via uw contacten. Het feit dat u en uw familie slechts in zulke beperkte mate moeite deden om meer informatie te verkrijgen doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees en tevens aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien u zo weinig kon vertellen over uw eigen zaak, kan des te meer van u verwacht worden dat u de zaak van uw oom zou opvolgen. U werd immers omwille van de activiteiten van uw oom gezocht en verdacht. Bovendien zou het verloop van de zaak van uw oom u een idee kunnen geven van de dingen die u boven het hoofd zouden kunnen hangen bij een terugkeer naar Afghanistan. U bleek evenmin geïnformeerd over de zaak van uw oom. Gevraagd naar uw oom, vermoedde u dat deze op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog steeds werd vastgehouden. Uw oom zou worden vastgehouden in de gevangenis van de NV. U wist echter niet of de familie van uw oom nog andere stappen had ondernomen bij de NV of elders om meer informatie te krijgen over diens zaak (CGVS p. 19-20). Uzelf zou aan informatie over de vasthouding van uw oom zijn geraakt via een student die in dezelfde straat woonde als uw nonkel. Deze zou iets gehoord hebben van de zaak van uw oom via uw neef (de zoon van de oom die werd opgepakt). Zelf zou u geen contact meer hebben gehad met de familie van uw oom. U verklaarde niet te durven, gezien uw neven en nichten u verantwoordelijk achtten voor de arrestatie van hun vader. Niemand anders van uw familie, ook uw vader niet, zou momenteel nog contact hebben met uw oom (CGVS p. 17, 18). Net gezien u problemen kende omwille van uw oom is het hoogst opmerkelijk dat noch u noch uw familie contact met diens familie zocht. Als verklaring voor dit gebrek aan contact vertelde u dat er in het verleden reeds problemen waren tussen uw oom en uw vader. Deze verklaring volstaat niet. U haalde zelf aan dat de problemen in het verleden werden uitgeklaard met behulp van de dorpsoudsten (CGVS p. 8). Evenmin bleken deze eerdere problemen een belet te vormen voor uw 12 jaar durende verblijf bij uw nonkel. Gezien het gedrag van uw oom de reden vormde waardoor u gedwongen werd uw land van herkomst te verlaten, gezien u verdacht werd van gelijkaardige zaken als uw oom, kan dan ook van u verwacht worden dat u of uw familieleden de zaak van uw nonkel mee zouden opvolgen.

Het feit dat u dit amper deed – u had na uw aankomst in België slechts tweemaal contact met eerder genoemde student, waarvan de laatste keer vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 17) – doet wederom afbreuk aan de door u voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het opwerpen van blote beweringen. Waar hij meent dat hij wel degelijk heeft geprobeerd om informatie te bekomen over zijn zaak en dienaangaande citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk met deze verklaringen rekening werd gehouden en dat nergens wordt gesteld dat verzoeker absoluut geen enkele inspanning zou hebben geleverd om zich over zijn zaak en deze van zijn oom te informeren. Terecht stelt de commissaris-generaal evenwel vast dat de geleverde inspanningen, mede gelet op het feit dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van deze voorgehouden problemen met de ANV, redelijkerwijze als te beperkt en van aflatende/afwachtende aard zijn, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen. Verzoeker brengt verder geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat geen bijkomende informatie kan worden bekomen “*zolang de volgende stap in de procedure niet werd gezet*”. Verzoekers verwijzing naar algemene informatie in verband met willekeur, foltering en wantoestanden bij de Afghaanse veiligheidsdiensten is *in casu* niet dienstig (zie *supra*).

2.3.2.7. Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de ANV (zie *supra*), evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerd hieruit voortvloeiende problemen met de taliban. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u geschetste gang van zaken – nl. het feit dat uw oom werd opgepakt in uw kamer samen met nog vier andere Talibanleden en dat u hierdoor vervolgd zou worden door de Nationale Veiligheidsdienst. U haalt eveneens aan bedreigd te worden door de Taliban. Zij zouden u vervolgen omdat zij u ervan verdachten voor de overheid te spioneren. Zij geloofden dat door uw toedoen verschillende van hun leden werden opgepakt. Er dient echter opgemerkt te worden dat de vrees die u voor de Taliban aanhaalde onlosmakelijk verbonden is met de eerder aangehaalde (vervolgings)feiten. De Taliban zou u immers vervolgen omwille van de arrestatie van enkele van hun leden. Zoals hierboven werd beschreven kan echter geen geloof gehecht worden aan deze feiten. Als gevolg hiervan kan u dan ook niet aannemelijk maken bij terugkeer naar Afghanistan te moeten vrezen voor de Taliban.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt: “Verzoeker wenst echter te benadrukken dat hij zich tot op heden tussen twee vuren bevindt en dit op grond van een ongelukkig voorval, waar verzoeker geen enkele verantwoordelijkheid in treft, en dat door zijn belager volkomen foutief geïnterpreteerd werd. [...] Met behulp van de malik en de dorpsoudste hebben ze zijn vader opnieuw vrij gekregen, maar hiervoor moest hartverscheurende een prijs betaald worden: de dorpsoudste, de malik en de vader hadden de taliban verteld dat het allemaal de schuld van verzoeker was (administratief dossier verweester, gehoorverslag verzoeker, 8 mei 2018, p. 15).” Dergelijk verweer is geenszins van aard op de voorgaande motieven in verband met zijn problemen met de ANV een ander licht te werpen, noch kan dergelijk verweer afbreuk doen aan het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn beweerd problemen met de taliban voortvloeien uit zijn problemen met de ANV. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze problemen met de ANV, zijn de problemen die verzoeker dienvolgens met de taliban stelt te hebben gekregen eveneens ongeloofwaardig.

2.3.2.8. Aangaande mogelijke problemen in hoofde van verzoeker naar aanleiding van zijn werkzaamheden als arts, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat er *in casu* geen concrete elementen voorhanden zijn die op dergelijke problemen zouden kunnen wijzen. Meer bepaald stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande terecht als volgt:

“Hoewel uw studie en werk als dokter in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken, kan u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van uw werk in Kabul gevisieerd zal worden. U heeft immers zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als arts verbonden incidenten aangehaald.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het risicoprofiel in zijn hoofde als arts en hoogopgeleide.

Hij verwijst dienaangaande evenwel enkel naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stuk 5) en die aldus niet kan volstaan teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd *in concreto* aannemelijk te maken. Doorheen zijn relaas zoals uiteengezet tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker geen enkele keer melding van mogelijke problemen in zijn hoofd omwille van zijn werkzaamheden als arts en/of zijn hoge opleidingsgraad. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig. Dit klemmt des te meer daar verzoeker nalaat om in zijn verzoekschrift deze voorgehouden vrees enigszins *in concreto* toe te lichten. Hetzelfde geldt overigens voor waar verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) stelt ingeval van terugkeer naar Afghanistan een risico te lopen als teruggekeerde persoon die een bepaalde periode in West-Europa heeft verbleven en waaromtrent hij eveneens nalaat enige concrete informatie te verschaffen, hij niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en hij nooit eerder melding maakte zodat het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in zijn aanvullende nota laattijdig is.

2.3.2.9. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan voorgaande vaststellingen. Uw taskara bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met uw studie en werk als dokter, nl: een kopie van uw diploma, tezamen met een attest van de Kabul Medical University en uw puntenlijsten, een bankkaart van Kabulbank, een 'werknemers' kaart van het Ministerie van Volksgezondheid, drie brieven van het Ministerie van Volksgezondheid en één brief van het Ministerie van Financiën in verband met uw tewerkstelling als arts. Hoewel uw studie en werk als dokter in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken, kan u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van uw werk in Kabul gevisieerd zal worden. U heeft immers zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als arts verbonden incidenten aangehaald."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-19 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zoals hoger reeds gesteld, volstaat deze informatie bijgevolg niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.10. Waar verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat zijn verzoek om internationale bescherming bij voorrang werd behandeld en hij aldus pas bij de betekening van de bestreden beslissing een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen, zodat hij zijn opmerkingen aangaande deze notities niet kenbaar kon maken en hij ingevolge het gestelde in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet zou worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities, kan hij niet worden bijgetreden.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat gelet op het geheel van de beschikbare informatie in het administratief dossier, de beslissing van de commissaris-generaal om onderhavig verzoek om internationale bescherming bij voorrang te behandelen genomen werd in toepassing van artikel 57/6, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Het administratief dossier bevat - in tegenstelling tot wat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift betoogt - wel degelijk (zie map 'Landeninformatie') een schrijven van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de Staatssecretaris) van 26 april 2018 waarin om de behandeling van het dossier bij voorrang wordt verzocht. De Staatssecretaris licht deze beslissing in zijn brief toe als volgt *"Gelet op het feit dat er veel asielzoekers zijn die nog geen antwoord hebben gekregen op hun aanvraag, terwijl het in het belang van zowel de verzoeker als de overheid is om hier zo snel mogelijk een beslissing te nemen, verzoek ik u om de dossiers van de asielzoekers waarin er binnen een termijn van drie maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, nog geen beslissing werd genomen bij voorrang te behandelen en dit conform artikel 57/6, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet."*

In casu kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 31 maart 2017 en de bestreden beslissing genomen werd op 14 juni 2018.

Met betrekking tot het versturen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud dient te worden vastgesteld dat artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie *supra*) en werd de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud samen met de betekening van de bestreden beslissing betekend (zie administratief dossier, stuk 5). De Raad verwijst in dit licht tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 100):

“Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorziet. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure”.

Uit de toelichting blijkt dat het de wil van de wetgever is dat de eventuele opmerkingen van verzoeker in het geval van toepassing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet (zoals *in casu* het geval is) zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure. Het vermoeden van instemming met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud geldt dan ook uiteraard niet voor de procedure in toepassing van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dan ook in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift op geen enkele wijze kritiek uit op de weergave in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals opgenomen in het administratief dossier. Integendeel, verzoeker citeert zelf uit deze notities teneinde zijn verweer te voeren. De kritiek op de handelswijze van de commissaris-generaal, die zijn verzoek om internationale bescherming bij voorrang behandelde overeenkomstig artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt dan ook niet meer dan een blote bewering. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelswijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker bij machte was om in onderhavig verzoekschrift zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, kan hij dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn.”

2.3.2.11. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt als volgt:

“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.”

2.3.2.12. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-19 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) is niet van aard op de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul een ander licht te werpen. Verzoekers informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7). Zo uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan erg volatiel is geworden kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de veiligheidssituatie dermate verslechterd is “(...) *op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich eigenlijk opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen.*”. Immers zowel in het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, als in het recente rapport van EASO, *Country Guidance Afghanistan* van juni 2018, door verzoeker eveneens aangehaald, wordt uitdrukkelijk gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan heden nog steeds regionaal erg verschillend is. Het voormelde EASO-rapport merkt voor de situatie in Kabul-stad voorts op dat een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen in geval de verzoeker kan aantonen dat er in zijn geval specifieke redenen zijn die verband houden met zijn persoonlijke situatie. Zoals hoger reeds vastgesteld werd verzoekers asielerelaas niet geloofwaardig bevonden. Waar verzoeker nogmaals verwijst naar zijn profiel als medicus, hoogopgeleide en persoon die in West-Europa heeft verbleven kan worden verwezen naar *supra* 2.3.2.8.. Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit kan worden besloten dat hij in Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen in geval van een terugkeer.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER